

Memento mori **U POTRAZI ZA HRABRIM NOVIM SVIJETOM**

Jedno od najznačajnijih nagrada koju je, za svog života, u svakom slučaju prekratkog, dobila kostimografkinja, scenograf i modni dizajner Amela Vilić nazvali su njeni utemeljitelji i ktitori „Hrabri novi svijet“.

Ta sintagma čini mi se potpuno pogodnom da u nju udjenem svoje mišljenje, svoje osjećanje i kompletan svoj odnos prema vrijednoj ženi, cijenjenoj kostimografkinji, scenografu koji je počeo postizati dignitetne rezultate, modnoj stilistici i dizajnerki, proizvođačici rijetne modne game, u našem, bosanskohercegovačkom okružju, Ameli Vilić...

Kada sam je upoznao Amela Vilić mi se iskazala, u prvim susretima, kao rijetko pouzdana suradnica, čije skice pretvaraju prosti materijali svijet tkanine u čudesan prizor iznimne likovnosti.

Vilićeva je godinama imala modni butik, jedna od najprestižnijih u gradu Sarajevu, godinama je zajedno sa najistaknutijim modnim kreatorima francuske, među kojima s razlogom ističem Izeta Curiya pravila mogućnost prvih ozbiljnijih europskih modnih kontakata između Bosne i Hercegovine i istinski prestižne Francuske modne scene...

U naša kazališta ušla je tiho, marom „pčelinjeg“ rekonstruiranja prošlosti na pozornici, a maksimalno krativnog tretiranja sadašnjosti...

Amela Vilić je i u trenucima ozbiljne bolesti, sa kojom se istrajno i ustrajno borila godinama služila umjetnosti teatra, praktično do posljednjeg svog životnog trena, planirajući i dalje nove teatarske projekte, nikada se ne predajući...

Neće nikada biti zaboravljeni njeni operni projekti Tosca, Rigoletto, Cavalleria Rusticana, brilijantne kostimografske postavke u istinskim hitovima U Zvorniku ja sam ostavio svoje srce, Prvi put s ocem na izbore, Balada o Omeru i Merimi, Tvrđava, Legenda o Ali-paši... na sceni njenog matičnog Narodnog pozorišta Sarajevo.

Poslije velikih kostimografskim imena u „Kući na Obali“ Amela Vilić je ostavila autentičan trag, duboku stvaralačku brazdu i rijedak način fascinatnog ljudskog odnosa prema svemu što je bila teatarska stvarnost, a prije svega prema svemu što je bila teatarska snovitost...

Odlaskom Amele Vilić sa životne pozornice, njenim preseljenjem na nekel jepše svijetove nego što je ovaj naš odlazi potpuno autohton glas naše scenske i likovne umjetnosti, odlazi jedno vrijeme, odlazi jedan način rezoniranja o teatru i likovnosti, odlazi jedan etos, koji je ova vrijedna umjetnica gradila i uzgajala u svom tvoračkom laboratoriju...

Ostaju fotosi, skice, bogati kostimi, ostaje predivno sjećanje i golema praznina, sa nadom da mlade generacije našeg teatrovanja nikada neće zaboraviti jednog od korifeja suvremenog tretmana kostimografske umjetnosti u bosanskohercegovačkom teatru.

Gradimir Gojer